

РАЗОНАНС

ГАЗЕТА
СУМСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

У ПОНАД чим двохсотлітній мрії сподобан, які замешкують в пониззях Псла, Ворскли, Сейму та Сули; у мрії, яка зросла на роз-

робках Григорія Теплова та на Попівській академії Палицина — поставлено крапку. Відтепер Суми мають власний університет і в між-

народному кадастрі будуть зареєстровані як університетське місто. І, що найприємніше відзначити, постав він на підвалинах нашого фі-

зико-технологічного інституту. А відтак, має міцні традиції в підготовці висококваліфікованих спеціалістів, розвиває і поглиблює принципи виховання справж-

ніх громадян незалежної України. Адже глибоко символічно те, що Постанова про створення університету в Сумах надійшла напередодні другої річниці незалеж-

ності, без якої — й це повинен усвідомити кожен — не було б можливим і створення Сумського державного університету.

Міністерство освіти України

НАКАЗ

Оголошую Постанову Кабінету Міністрів України:

«КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
ПОСТАНОВА

від 13 серпня 1993 р. № 646

Київ

Про вдосконалення мережі вищих навчальних закладів Кабінет Міністрів України ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Прийняти пропозицію Міністерства освіти, погоджену з Міністерством фінансів і Міністерством економіки про створення Сумського державного університету на базі Сумського фізико-технологічного інституту:

2. Створення вказаних вищих навчальних закладів здійснити в межах асигнувань на підготовку кадрів, що передбачаються Міністерству освіти і Міністерству у справах молоді і спорту.

Прем'єр-міністр України
Перший заступник

Л. КУЧМА

Міністра Кабінету Міністрів України **В. НЕСМІХ**.

На виконання вказаної Постанови і у відповідності до рішення колегії Міносвіти України від 23.06.93 р.

НАКАЗУЮ:

1. Створити на базі Сумського фізико-технологічного інституту Сумський державний університет (СДУ).

2. Враховуючи висновки експертної комісії та пропозиції Міжгалузевої державної атестаційної комісії, вважати Сумський державний університет атестованим за четвертим рівнем акредитації.

3. Призначити на посаду ректора цього університету проф. Ковальова Ігоря Олександровича з 1 вересня 1993 року терміном на п'ять років на умовах, викладених в контракті та наказі Міносвіти № 136-к від 19.07.93 р.

4. Ректору університету проф. Ковальову І. О.:

4.01. В місячний строк розробити та здійснити першочергові організаційні питання по забезпеченню роботи вищого навчального закладу в новому статусі університету;

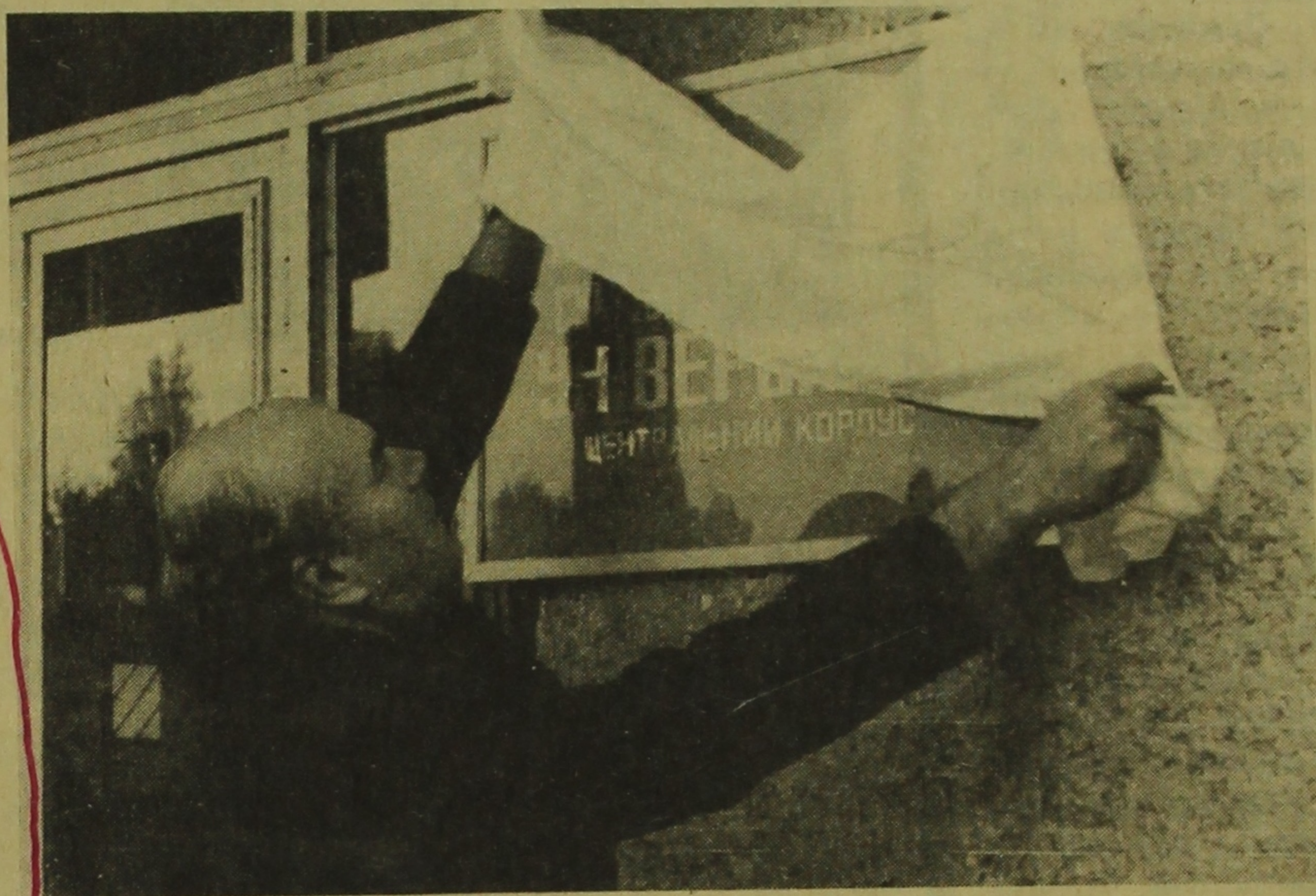
4.02. До 1.12.93 р. розробити і подати міністерству для затвердження Статут Сумського державного університету та його кошторис на 1994 рік.

4.03. Протягом 1993—1994 учбового року забезпечити поступову перебудову учбового процесу, науково-дослідної та методичної роботи згідно з концепцією діяльності Сумського державного університету та спрямувати його діяльність на виконання функцій навчально-методичного, наукового та національно-культурного координаційного центру регіону.

5. Начальникам управлінь міністерства надати необхідну допомогу Сумському державному університету в процесі його становлення.

Міністр

М. П. ТАЛАНЧУК.

УВАГА! Історичний момент! Ще мить — покривало зніметься повністю відкриється нова назва цього, випробуваного в усіляких штормах, корабля української освіти й науки. Пляшку шампанського — в облявок (за кадром, щоб склянки якого читача було не зачепили) і — у відкрите море знань. Ще мить — і пролунає перший університетський дзвоник, немов отой корабельний, що дається перед відходом від причалу. Проводжали університет у плавання і гості, серед яких були мер міста М. П. УСЕНКО, директор ВНДІ Компресормаш М. Д. ФЕДОРЕНКО.

1948 РІК — на базі Сумського машинобудівного заводу імені М. В. Фрунзе створено навчально-консультаційний пункт Всесоюзного заочного політехнічного інституту.

1966 РІК — створено Сумську філію Харківського політехнічного інституту ім. В. І. Леніна.

Так ми народжувалися

1990 РІК — Постановою Ради міністрів Української РСР філію ХПІ ім. В. І. Леніна перетворено в Сумський фізико-технологічний інститут.

1993 РІК — Постановою Кабінету Міністрів України на базі СФТІ створено Сумський державний університет (СДУ).

СТАТИСТИКА

На I курс денного відділення Сумського державного університету зараховано 943 студенти. 240 з них — першкурсники військово-артилерійського факультету. Студентами ж «старих» факультетів стали, таким чином, 703, з яких: закінчили школу з медаллю — 116;

середні навчальні заклади та ПТУ з відзнакою — 58;

мають професійну освіту за спеціальністю — 113;

поступили за направленнями — 178;

чоловічої статі — 422;

робітники або діти робітників — 240;

селяни або діти селян — 23.

Закінчили цього року загальноосвітню школу — 421;

спеціальний навчальний заклад — 53;

ПТУ — 76.

На I курс вечірнього та заочного відділень зараховано відповідно 74 і 71 студенти.

У ВЧЕНІЙ РАДІ,

що відбулася напередодні нового навчального року, були розглянуті питання про першочергові заходи по організації роботи вузу в статусі університету, про затвердження річного графіку роботи вузу, про план роботи Вченої ради на 1993/94 навчальний рік. Доповідав — ректор І. О. Ковальов.

Про готовність навчально-матеріальної бази до нового навчального року повідомив начальник навчального відділу І. Д. Швирков, а перший проректор А. В. Васильєв доповів про стан укомплектованості професорсько-викладацького складу.

Головою науково-методичної ради університету затверджено проректора з наукової роботи В. А. Хвороста, головою методичної ради — першого проректора, проректора з навчальної роботи А. В. Васильєва.

ЛИПЕНЬ: ІЩЕ ДВЕРІ УНІВЕРСИТЕТУ. ВІДКРИТІ ДЛЯ ВСІХ БАЖАЮЧИХ. А ІХ БУЛО МАЙЖЕ ПІВТОРИ ТИСЯЧІ.

Постанова Кабінету Міністрів України за номером 646 від 13 серпня 1993 року стала останнім прогномом, який перевів сумчан через рубікон на шляху створення в нашому місті університету. Наполегливо торували слобожани ряс на цій дорозі понад двісті років. А вже перша ідея про створення університету в Сумах завулилася ще в голові Григорія Теплода, вихователя президента Академії наук Кирила Розумовського. В 1767 році він розробив проект зонального університету саме в місті над Псьом. Базувався вчений у своїх прагненнях на тому високому рівні, що його досягла освіта на Слобожанщині в середині 18 століття. Пізніше до цієї ідеї повертається Олександр Паліцин, засновник славнозвісної Попівської академії. Ці задуми стали реальністю... На жаль, не в нас, а в Харкові.

СЛОВО — РЕКТОРОВІ

В ім'я сили й авторитету знань

Черговий раз на цей шлях ми вийшли в 1948 році, коли на базі Сумського машинобудівного заводу ім. М. В. Фрунзе було створено навчально-консультаційний пункт Всесоюзного заочного політехнічного інституту, який і перевів нас через рубікон на університетський берег. Прийшли ми на нього не заради слави чи власної вигоди, а в ім'я сили й авторитету знань, прогресу науки в регіоні, в ім'я подальшого розквіту держави.

Та й, що найголовніше, прийшли ми не з порожніми руками. З самого початку повно і ефективно втілюючи ідеї та принципи державної національної програми «Освіта, Україна XXI сторіччя», створили мережу науково-дослідних центрів, навчальних закладів нового типу, як то коледжі, ліцеї, гімназії. Й на сьогодні до нашого науково-навчального комплексу входить 19 закладів різного рівня, підготовчі курси та консультаційні пункти в десяти районах області, філії кафедр на виробництві, науково-дослідні інститути, конструкторське бюро. Зокрема, у структурі вузу діє НДІ нових технологій, чотири галузеві й проблемні лабораторії, два науково-виробничі підрозділи. Розробки вчених, до яких залучаються й студенти, одержали визнання як в Україні, так і в далекому зарубіжжі.

Ми не мислимо свою діяльність і без міжнародного співробітництва. Викладачі та науковці проходять стажування в США, Японії, Канаді, Італії, Німеччині, Австралії. Працюють над створенням міжнародних наукових програм, виконуючи спільні дослідження з науковцями та навчальними центрами Голландії, Швеції, США, Китаю, ряду інших країн. Все це й стало основою того, що експертна комісія з акредитації на зміну статусу СФПІ засвідчила так: десять із п'ятнадцяти основних показників роботи вже на сьогодні посідають перші місця серед університетів України.

Зроблено, безперечно, чимало. Та кожен повинен розуміти, що цього на сьогодні вже замало. Потрібно йти далі, зокрема, у зміцненні науково-педагогічних кадрів. Кожен, хто сьогодні виходить на кафедру перед студентами, повинен зрозуміти найголовніше — він викладач саме університету. Отже, його власна підготовка повинна бути більшою, відтак і спеціаліста ми випустимо кращого.

Велика робота випадає по створенню відповідної структури факультетів та спеціальностей, відповідної навчально-матеріальної та методичної баз.

Ми повинні розуміти, що нашим випускникам працювати в умовах ринкової економіки. Тож прагнучи давати фундаментальні, глибокі фізико-математичні знання, повинні забезпечувати широку гуманізацію та гуманітаризацію навчального процесу, щоб готувати одночасно висококласного вузькопрофільного фахівця й високоосвічену культурну людину. Молодь міста, області, України та й інших держав уже знає, що вчитися у нас хоч і нелегко, та все ж цікаво. Це красномовно висвітлили нинішні вступні іспити. Тільки абітурієнтів-медалістів було 280. А це вже, як ви розумієте, результати розробленої кілька років тому програми «свій» студент.

Різними шляхами йтимемо ми до створення університету з кращими міжнародними традиціями, прогресивними формами роботи. Один із них — заснування опікунської ради, до якої запрошуємо керівників провідних підприємств області, науковців. З цією метою готові вислухати пропозиції і поради всіх, кому не байдужа доля Сумського державного університету.

Вельмишановні колеги: викладачі, співробітники, студенти! Вітаючи вас з першовесняним святом знань, хочу підкреслити, що Сумський державний університет розпочав свій перший трудовий рік, взявши на себе високу місію підготовки духовно багатой, висококваліфікованої особистості для нової України. Будьте гідними цього. Зичу вам здоров'я, успіхів, усіляких гарздів.

І. О. КОВАЛЬОВ,
професор, ректор СДУ.

Прощай, інститут!

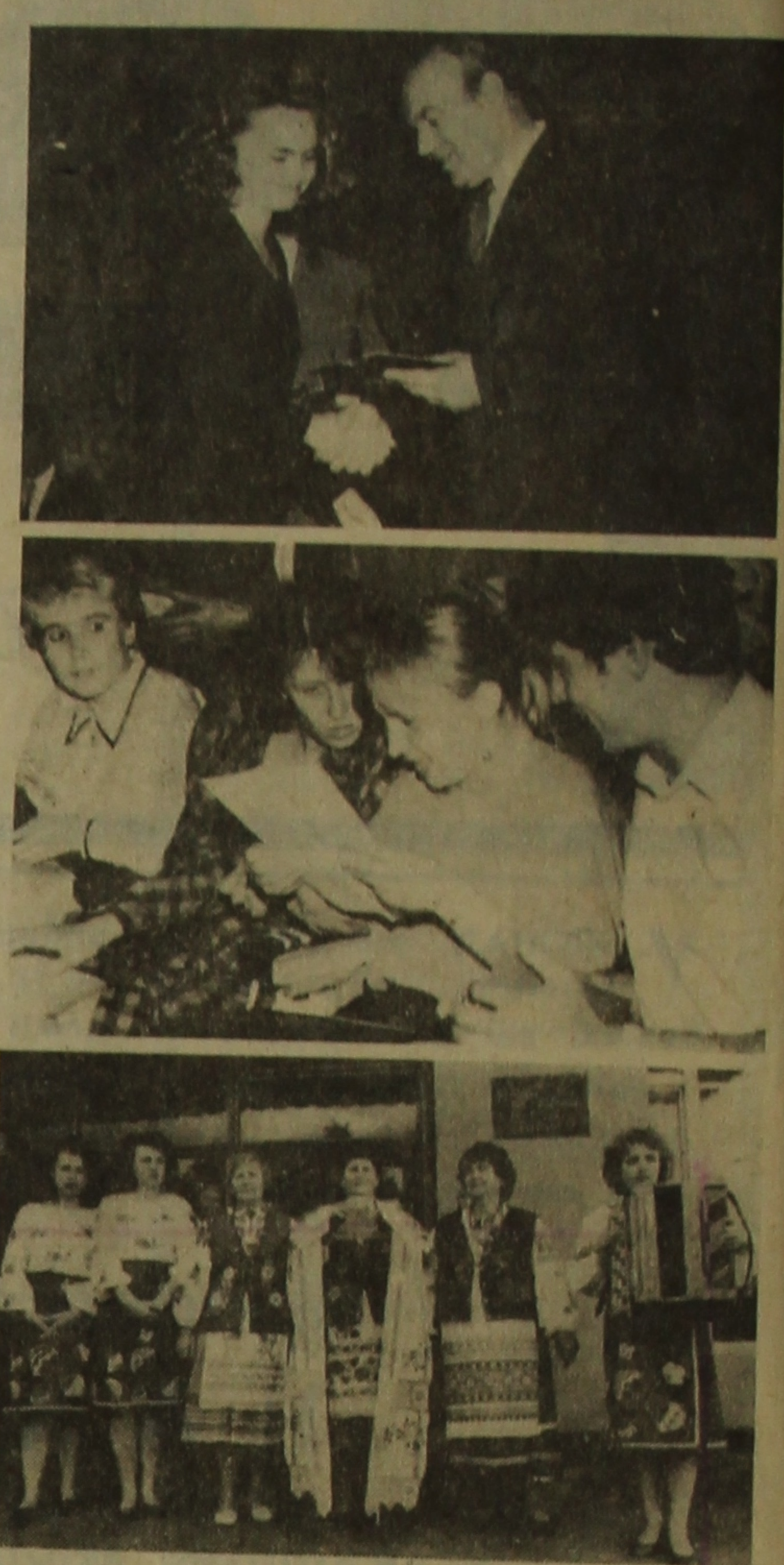
Урочисто, хоча й трохи сумно, лунав останній дзвоник в руках тендітної дівчинки, що символізувала собою нове, по-справжньому вже самостійне життя, яке на своїх плечах понесуть далі випускники 1993 року. Прощай, інститут! Прощай, хоча, можливо, когось і приведе ще

доля до його стін на ті чи інші свята, як привела вона й цього разу випускників минулих років.

Свято, безсумнівно, вдалося. Атмосфера панувала відповідна, емоційне піднесення підхоплювало кожного і під час вручення дипломів кожним І. О. Ковальовим, і під час уважного вивчення дипломних сувоїх їх володарями, як ото на фото, де випускниця за допомогою сусідів із задоволенням перераховує кількість четвірок та п'ятірок.

Кращі активісти, спортсмени, учасники гуртків художньої самодіяльності були нагороджені цінними призами та грамотами студентського й спортивного клубів студентського профкому. А ще всіх присутніх вітали учасники ансамблю «Калина», який стає все помітнішим своєю майстерністю на тлі інститутського аматорства. Тепло попрощався зі своїми акторами-випускниками театр студентських мініатюр, програма якого припала всім до душі.

Словом, свято як свято, своє — за емоційним забарвленням — для кожного з тих, хто прощався з інститутом. А тепер виходить, що прощання те було спільним і не обминуло кожного з нас, бо з наступного року випускники будуть уже випускниками... університету. Отже, прощай СФПІ!

Якою вона була? Чи не соромно буде подивитися в очі першій університетській сесії? Якщо й соромно, то не дуже. А якщо кому й соромитися, то, здебільшого, заочникам. Стверджувати це дають підстави такі цифри.

На денному відділенні — 2361 студент. Допущено до екзаменів, не враховуючи 92 академідипускника, 2270. З поважних причин на першій екзамен не з'явилося 14, а 34 — без поважних. Успішно склали іспити зі всіх предметів навчального плану — 2124. Із них: тільки на «відмінно» — 202; тільки на «добре» і «відмінно» — 758. Невстигаючих усього — 98. Із них: схопили одну двійку — 61, дві — 23, попливли аж на трьох «гусаках» — 14. Відчислено за

Інститутська сесія... остання

задовільними. Особливо відзначив він роботу медичного факультету, де за перший рік його існування вдалося налагодити і побут студентів, і, головне, навчальний процес. Яскравим свідченням чому стали державні іспити після першого курсу. Детально охарактеризовані були в доповіді і стан науково-дослідницької роботи в вузі, і стан вирішення — таких складних сьогодні — соціально-побутових питань.

Під час обговорення доповіді теми університету тим чи іншим чином постійно порушувались. Так, професор кафедри теоретичної фізики В. О. Куліш наголосив, що університетський підхід: спочатку — фундаментальна база, а потім — конкретні знання. Тоді на будь-якому робочому місці фахівець себе знайде. Треба, на його думку, призупинити тенденцію до зменшення обсягу фундаментальних дисциплін на користь всляких спекурсів. Декан АВ-факультету доцент Г. С. Воробйов висловив деякі зауваження щодо податків при укладанні угод по господарських темах, а доцент кафедри ТМВ Г. С. Чуманов висловив побажання, щоб під університетським дахом відбулось таке ж плідне схрещення гуманітарних і технічних наук, яке вдалося зробити свого часу батькові кібернетики Н. Віннеру.

Досить жвавим було й обговорення рішення, під час якого ректор відповів на декілька запитань із залу.

3 де-юре в де-факто

ТРАДИЦІЙНА серпнева нарада перед початком нового навчального року пройшла досить нетрадиційно, що пов'язане, по-перше, зі зміною статусу вузу, а по-друге, з унесенням до порядку денного обговорення Рішення Колегії Міністерства освіти України про хід перебудови освітньої системи країни, в якому намічені практично всі ті генеральні напрями, орієнтуватися на які доведеться й сумським освітянам.

Поздоровляючи колектив із присвоєнням вузу статусу університету, ректор І. О. КОВАЛЬОВ як на голову і першочергову мету вказав на потребу перетворення цього статусу з де-юре в де-факто. Висвітлив у своїй доповіді він тактичні та стратегічні завдання колективу, які після втілення в життя гарантували б вузу і визнання його диплому за кордоном, і прийняття на рівних правах у міжнародні освітні організації. Підбиваючи підсумки минулого навчального року, випускних і вступних іспитів, доповідач навіс ряд цифр, які свідчать що поточні справи можна вважати

результатами перевірних екзаменів — 71. Абсолютна успішність — 93,6%, якісна — 42,3%.

На вечірньому відділенні на початок сесії було 623 студенти. 32 — в академідипустках, склали іспити — 591. З поважних причин не з'явилося 5, з неповажних — 21. Склали всі іспити — 442, відмінників — 8, хорошистів — 103. Отримали одну незадовільну оцінку — 76, дві — 31, три — 15. Відраховано — 40. Абсолютна успішність — 74,8%, якісна — 18,8%.

На заочному відділенні допущено до екзаменів 552 студенти. Склали їх зі всіх предметів — 225, відмінників — не знайшлося, хорошистів — 24. Абсолютна успішність становить 40,7 відсотка, якісна — 4,5.

СТАТИСТИКА

Найбільше першокурсників з обласного центру — 403, із них вчорашніх школярів — 312, випускників технікумів — 41, випускників СПТУ — 50. Наявність нових студентів зі шкіл районів області така:
Шосткинський — 46;
Лебединський — 33;
Конотопський — 31;
Глухівський — 8.

З інших районів або взагалі немає першокурсників, або один-два.
Відсоток зарахованих (від числа поданих заяв) серед шкіл Сум «кращий» у СШ № 19 — 100, але поступало аж... 2. Якщо ж брати до уваги більш серйозну кількість, то лідери СШ № 25 — 87% (8—7), СШ № 10 — 85% (28—24), СШ № 18 — 84% (19—16). Далі йдуть школа № 8 — 18% (14—11), № 9 — 76% (17—13). По районах лідерів одразу двоє: Шосткинський і Роменський — 56% (46—26, 23—13).

Другого вересня в сільські господарства

області виїхало майже 600 наших студентів. По два загони відправлені в Лебединський та Роменський райони, по одному в Сумський, Охтирський, Тростянецький, Краснопільський. Працюють дівчата та хлопці на збиранні моркви, помідорів, буряків, картоплі тощо. До кожного доведені норми виробітку, виконуючи які можна бити непогані гроші. З університетом же колгоспи та радгоспи розраховуються натуральним продуктом, який піде в студентську їдальню на здешевлення обідів.

МІСЯЧНИК КНИГИ

Проводить у вересні бібліотечно-інформаційний центр.

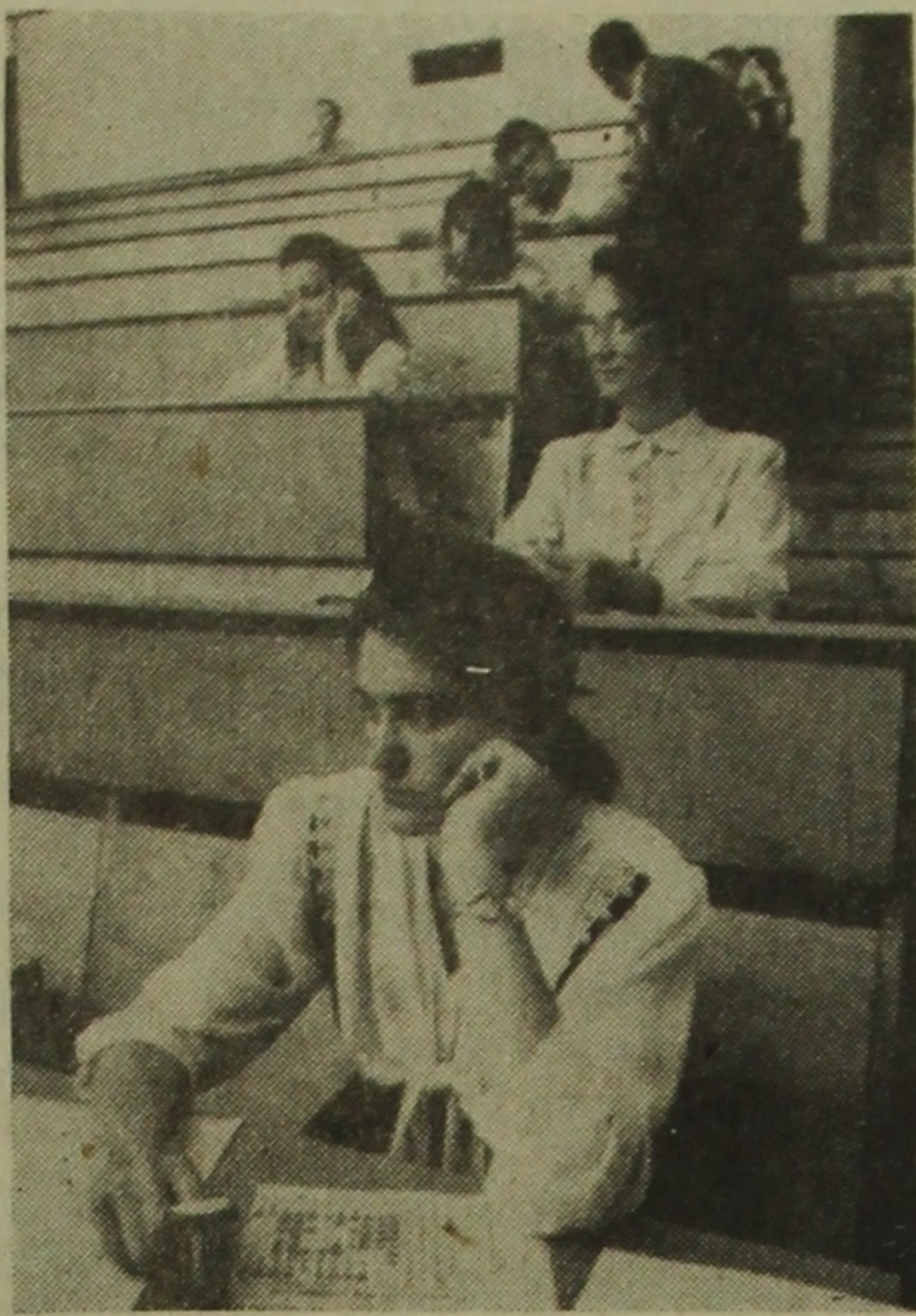
1. 10.09—25.09 — «Тобі, першокурсник», огляд літератури. (Зал каталогів).
2. 1.09—10.09 — «Нові надходження літератури», день інформації. (Зал нових надходжень).
3. 5.09—25.09 — «Довідкова література — студентів університету». Виставка. (Зал нових надходжень).
4. 1.09—30.09 — «Наука в Україні», виставка газетно-журнальних публікацій. (Зал навчальної літератури).
5. 1.09—30.09 — «Не пропусти новинку», перегляд літератури. (Зал навчальної літератури).
6. 1.09—30.09 — «Експрес-інформація про нові надходження». Книжкова виставка. (Зал науково-технічної літератури та періодики).
7. 1.09—30.09 — «Література з проблем гуманітаризації освіти». Книжкова виставка. (Зал науково-технічної літератури та періодики).
8. 1.09—30.09 — Огляд патентно-ліцензійних і інформаційних матеріалів. (ПЛГ, ГНТІ).
9. 1.09—30.09 — «50 років звільнення Сум від фашистських загарбників». Книжкова виставка.
10. 1.09—30.09 — «Студентів університету на допомогу при вивченні української мови». Рекомендаційний список літератури. (Інформаційний стенд).
11. 1.09—30.09 — «Нові надходження», книжкова виставка. (Відділ художньої літератури).
12. 1.09—30.09 — «Історія України в художній літературі». (Відділ художньої літератури).
13. 1.09—30.09 — «Пензлем мужності, краси і добра». Виставка творів живопису з фондів Сумського художнього музею, приурочена 50-річчю звільнення Сум від фашистських загарбників. (Літературна вітальня).
14. 10.09—15.09 — «День куратора». Огляд літератури по мистецтву, знайомство з залом гуманітарної освіти, огляд новинок художньої літератури. (Літературна вітальня).
15. 1.09—30.09 — Екскурсії по бібліотеці для студентів I курсу.
16. 1.09—30.09 — «Література по мистецтву», книжкова виставка. (Літературна вітальня).
17. 21.09 — «Вас запрошує клуб «Ретро», музичний вечір. (Літературна вітальня).
18. 29.09 — Літературний вечір із циклу «Повернуті імена». (Літературна вітальня).

До відповідального секретаря приймальної комісії нашого вузу Є. В. МІШЕНІНА редакція звернулася всього з одним, але містким запитанням:

— Чим більше абітурієнтів, тим більше, як відомо, і справжніх студентів. Отже, «чекати більшого» — це, мабуть, характерна риса всіх приймальних комісій. Загальні ж основні показники були дещо кращі від минулорічних, але не набагато. При плані прийому на денне відділення 700 було подано 1289 заяв. Це трохи більше, ніж в минулому році — при умові збільшення плану прийому з 650 місць. Традиційно вже популярними були медичний і економічний факультети — 551 заява на 150 місць і 188 заяв на 125 місць відповідно. Справа, ясна річ, не тільки в кількості. А що до якості, то попередні відгуки

Висота планки — неабияка

— Євгене Васильовичу, підбиваючи підсумки вступної кампанії минулого року, Ви говорили, що «чекали більшого», а як цього року?

Особливістю було й зарахування в студенти згідно умов експерименту, про який наша газета вже неодноразово писала. Але тут варто сказати, що кількість заяв від абітурієнтів, які поступали на умови експерименту, була значно меншою, аніж ми очікували — адже тестуванням по профільюючих предметах були охоплені всі школи області. Усього ж зараховано було за умовами експерименту 163 абітурієнти. А взагалі про рівень напруги і «висоту планки» говорить хоча б той факт, що з майже трьохсот медалістів, котрі подали заяви, студентами вдалося стати ли-

НАВІЩО ЦЕ ТРЕБА?

«Психологічне тестування? Навіщо? Як це вплине на вступ?» — найбільш поширені питання, що виникали при здачі документів у схвильованих абітурієнтів і ще більш схвильованих батьків. Другий рік поспіль проводимо психодіагностичні обстеження. Тестуємо у випадковому порядку. Усього обстежили 421 абітурієнта, з яких поступало на медфак 118, ХМ — 100, МШ — 72, економічний — 70, АВ — 61. Головану увагу приділяли вимірюванню «здатності розуміти стосунки» і виявленню соціально-психологічних особливостей. Відомо, що японській школі не вистачає вершин духу і глибин культури, американській — якісного змісту особистості і внутрішнього збагачення. Чого ж не вистачає нашим абітурієнтам?

Найслабшими місцями є незначна схильність до створення духовних цінностей, невміння реалізувати одні і створювати інші сенси життя, мала зацікавленість вирішенням глобальних проблем науки. Аналіз показав, що першокурсників гуманітарних факультетів об'єднують такі прагнення, як бажання мати високий рівень загального розвитку й ерудованості, розвинуте вірогідне мислення, а також бажання самоконтролю. Ті ж, хто поступив на технічні спеціальності, більш схильні мати гарний стан здоров'я при виконанні майбутніх професійних обов'язків.

Якщо минулого року новобранцям медфаку були притаманні певні комунікативні труднощі, незначний емпатійний потенціал і недостатнє вміння оперувати складними логічними висновками, то для цьогогорічних — притаманне прагнення мати високу комунікабельність, середній емпатійний потенціал, вміння будувати логічні висновки вище середнього.

Майбутнім економістам, як і раніше, притаманне яскраво виявлене прагнення до розвитку комунікаційних здібностей. Серед технічних факультетів найбільш комунікативним є АВ, найменш — ХМ.

Цікавий той факт, що бажання отримувати прибутки в любых ситуаціях майбутньої професійної діяльності найменш притаманне студентам першого курсу лікувального та АВ-факультетів, найбільш — економістам. Якщо в минулому році на вирішення виробничих завдань (після закінчення вузу) орієнтувалися в основному першокурсники АВ і МФ, то в цьому — студенти АВ і ЕК. Якщо раніш тих, хто поступав, вирізняв достатньо виявлений творчий потенціал (при цьому цінність самої системи навчання була відносно невисокою), то в теперішньому наборі цінність системи навчання висока для новобранців усіх факультетів. Прагнення проявити свій творчий потенціал найбільш притаманне першокурсникам АВ і ЕК, а прагнення самостійно знаходити й досягати життєвої мети — найхарактерніше для економістів, найменше — для медиків і машинобудівників.

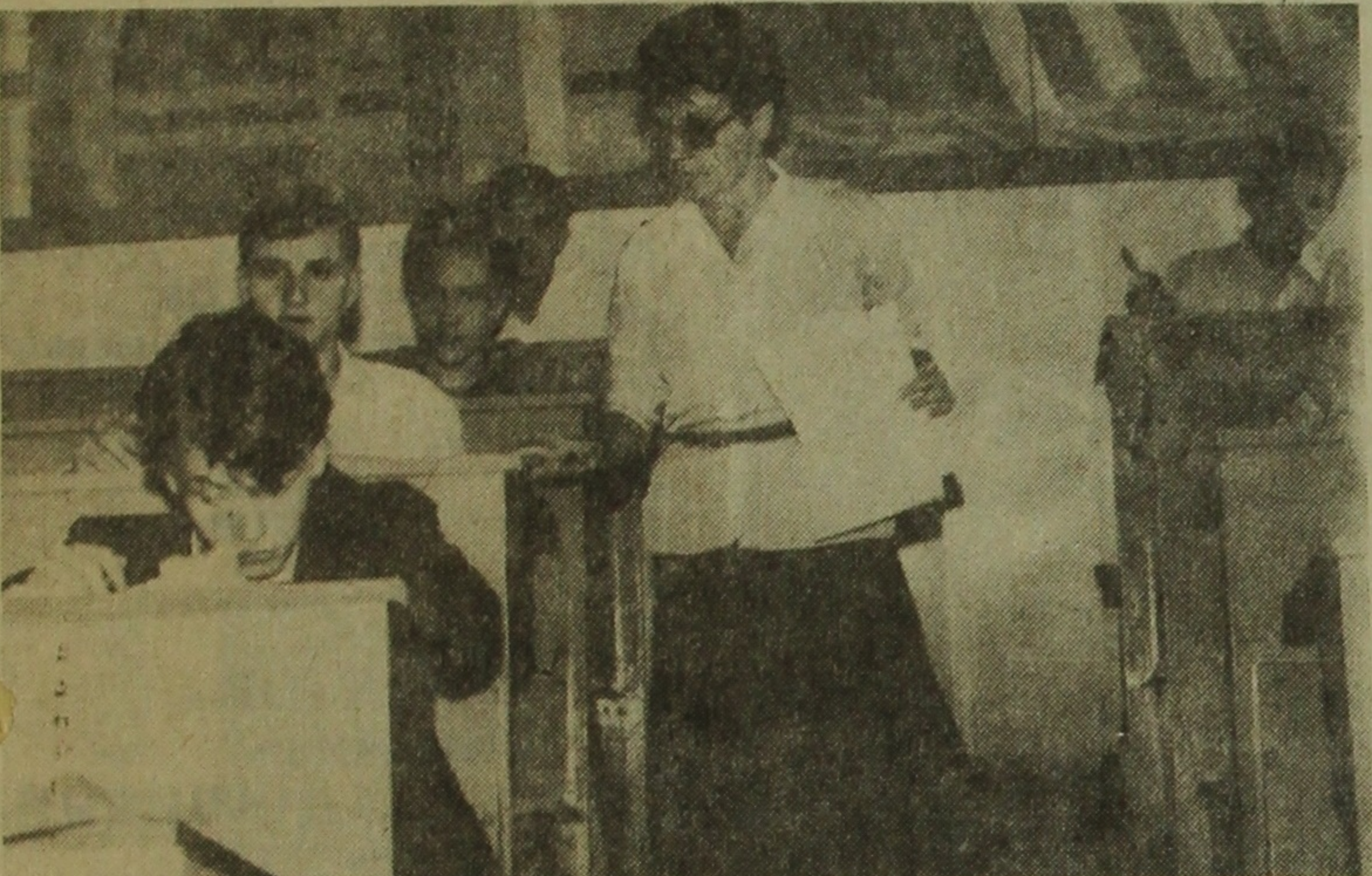
Навчання, як відомо, мусить бути пов'язане з внутрішнім життям студента, його запитами й потребами. На нашу думку, враховуючи результати тестування, доречно в роботі зі студентами визначитися в створенні умов для:

- розкриття й реалізації морально-виробничого потенціалу;
- гармонізації загальних знань про світ з індивідуальним життєвим досвідом;
- реалізації одних і створення інших сенсів життя (інформаційне забезпечення в вузі повинне співпадати зі стрижневим мотивом життя);
- поваги свого народу й національних почуттів інших;
- оволодіння комп'ютерною грамотністю;
- міцного знання іноземних мов;
- створення духовних цінностей.

Конче необхідна також актуалізація приязності й товарищескості, активності й ініціативності, високої культури спілкування й інтелігентності, відповідного університетському рівня загального розвитку й ерудованості тощо. Актуалізація передбачає, наприклад, постійне стимулювання цих і подібних проявів.

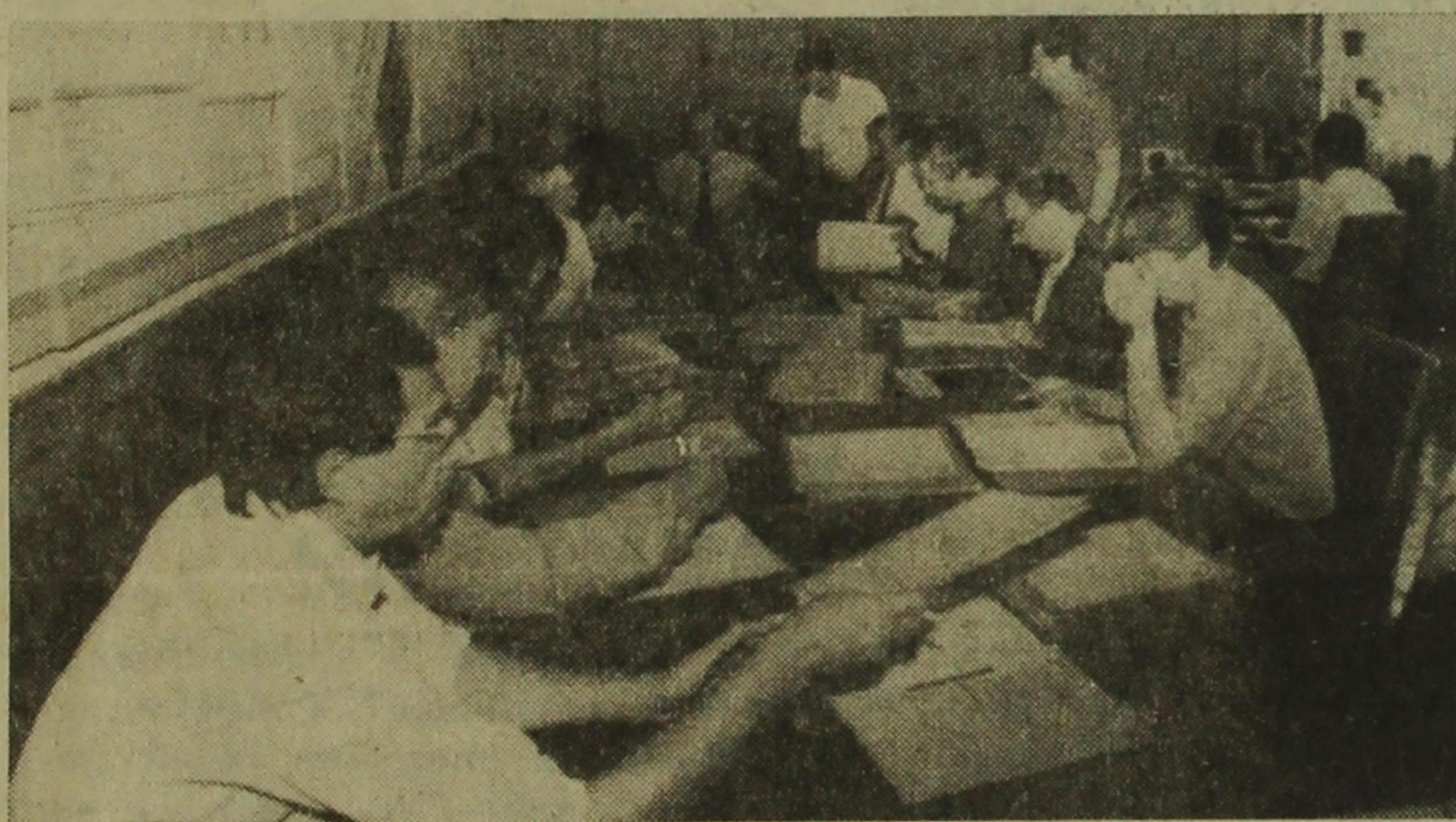
Спираючись на результати тестування, хотілося б побажати нашим першокурсникам бути в навчанні більш розкритими внутрішньо. Пошук потрібних знань вимагатиме від них саморозкриття, творчого прикладання зусиль, широти для прояву своїх можливостей як в науково-дослідницькій галузі, так і в студентському побуті.

Є. МІШЕНІНО

екзаменаторів і соціологів спіпадають: досить висока. Інтелектуальний рівень першокурсників солідний. Цьому сприяв, безсумнівно, і традиційно високий рівень підготовленості «ліцейників» та «профільників».

Особливою рисою цьогогорічної вступної епопеї можна вважати насамперед те, що, поступаючи в інститут, абітурієнти знали — можуть стати студентами університету. Так врешті-решт воно і вийшло.

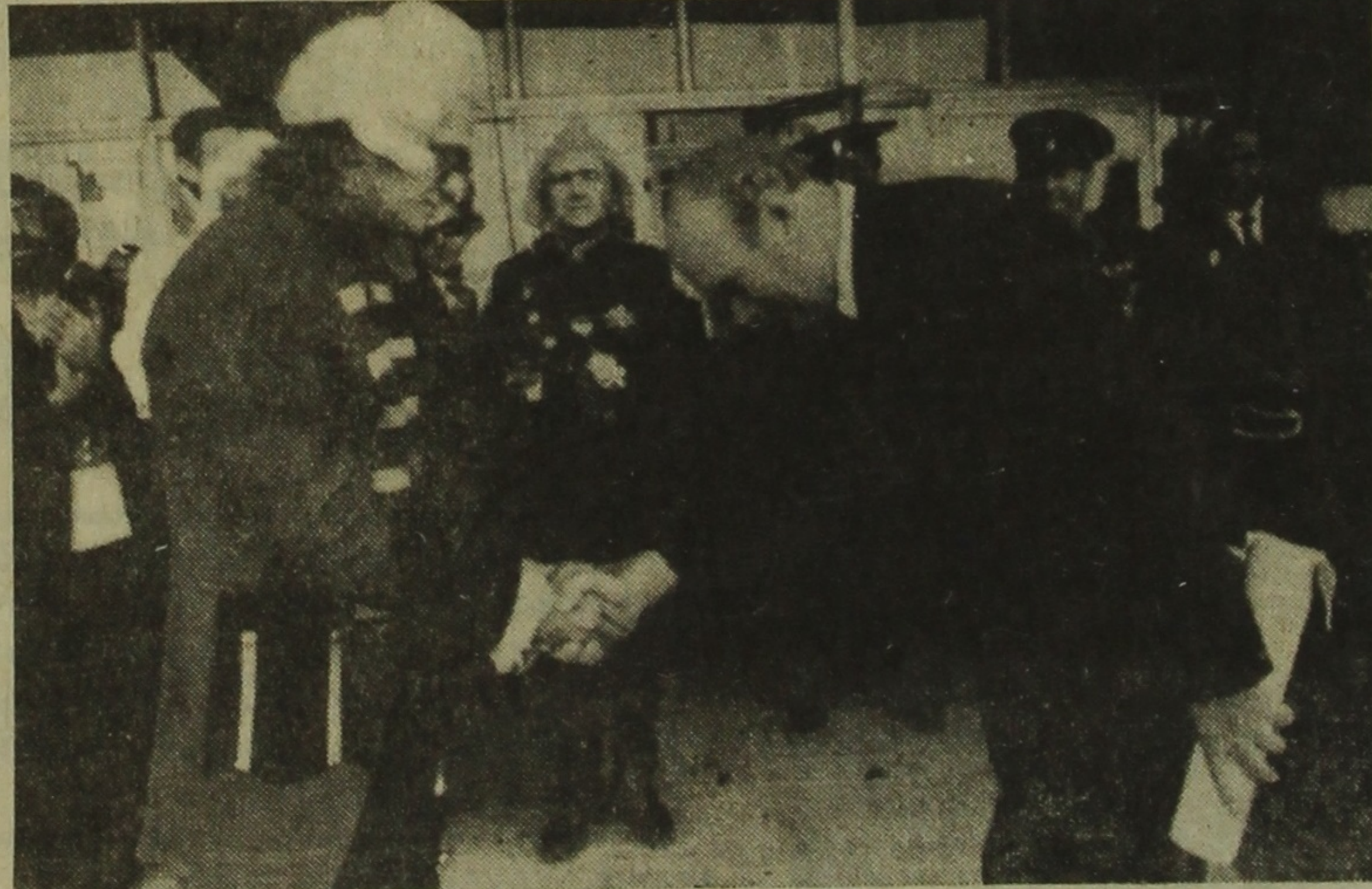

ше 164. Інші коментарі вважаю зайвими.

Олександр КОРОЛЬКОВ фотографував наших абітурієнтів на вступних іспитах і перед ними, та приймальну комісію в момент вирішення найглобальнішого питання — кому бути, а кому не бути...

МАБУТЬ, найвельмишановніший Михайло Ломоносов і гадки не мав два століття тому, мандруючи кінями через Сумщину до Києво-Могилянської академії, що буде викликаний (разом з іншими поважними історичними особами) на відкриття Сумського державного університету. Але прибув — у машині часу — зачитав Грамоту, щоби вручити її потім нашому ректорові.

БЕЗУМОВНО, в жодного з деканів серце не лишилося на місці, коли чарівна красуня «Наука» від палаючого фанелу знань дарувала, як ото декану Г. С. Воробйову, по вогнику факультетським свічкам, щоб горіли довго й яскраво, освітлюючи шлях навчання кожному викладачеві і студентові.

СВЯТО

З ПОВАГОЮ, але без особливого подиву (бо до всього звик) дивиться на прибульців з минулого наш всім факам батько, тобто машинобудівний факультет, відчуваючи себе при цьому ще зовсім молодим — все ж таки поки що не двісті років.

ПОСВЯТИ

ЗОВСІМ ще малям, хоча і вправним, відчуває себе на тлі такого поважного товариства наш новонароджений, військово-артилерійський. Не в сорочці, правда, зате при погонах народився, стож і карбус так впевнено крок в університетське майбутнє.

Саме так, коротко, можна охарактеризувати книжку «ГОЛОДОМОР НА СУМЩИНІ. 1932. 1933», підготовлену обласною організацією Спілки письменників України та видану редакційно-видавничим відділом облуправління по пресі. Склали її нариси, новели, вірші, розвідки, статті написані письменниками та журналістами на основі спогадів очевидців та документальних свідчень, узятих із державних архівів та спецхронік колишнього КДБ. Кожен рядок тут — яскраве свідчення того, що голод на Україні був спланованою й чітко розробленою акцією панівної партії, а впроваджені до морощеними яничарами, які з рота пухлих дітей вивалили останню спечену картоплину й розчавлювали чо-

156 СТОРІНОК БОЛЮ І СКОРБОТИ

„СЛУХАЙТЕ КРИК ІЗ БЕЗОДНІ“

Субота, 14 серпня цього року. Лебедин.

Представники обласних адміністрацій і Ради, більшості партій та рухів, громадських організацій, представники всіх районів області, тисячі місцевих жителів прийшли ранком до Воскресенської церкви. Прийшли, аби поставити свічку на молебні про упокій душ замордованих голодом у 1932—33 роках селян.

Саме з Божественної літургії в храмі, яку правив єпископ Сумський і Охтирський Варфоломей, розпочалися в області заходи по відзначенню найчорнішої дати в історії нашого народу.

Лебединщина обрана не випадково. Села цього терену постраждали найбільше. Про це свідчили документи тих років, виставка яких була розгорнута в холі районної адміністрації. Тобто в холі колишнього приміщен-

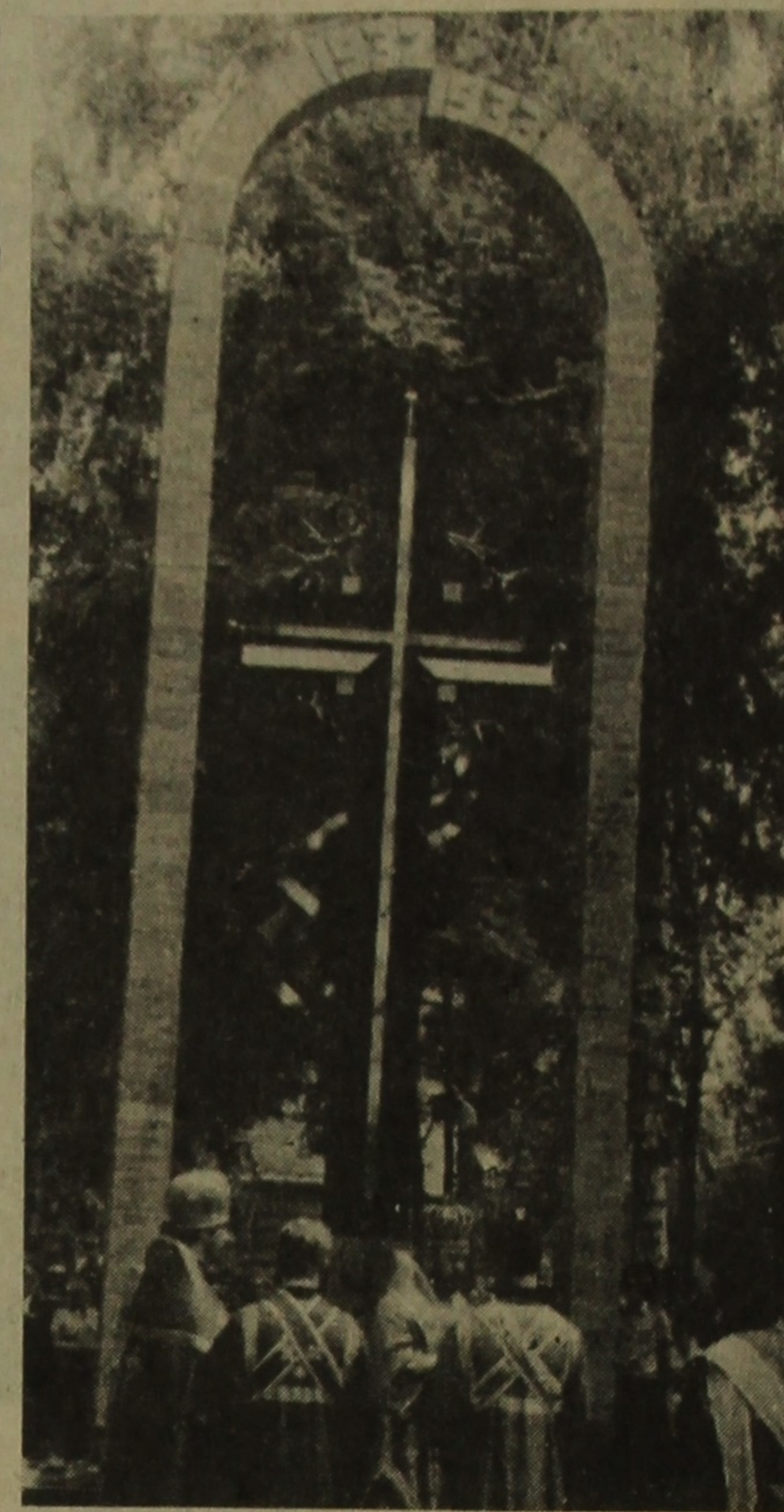
ня саме тої партії, яка розробляла й упроваджувала штучний землетрус тридцять третього. А що це було дійсно організованою акцією, а не результатом якогось стихійного лиха, свідчить отой «крик із безодні», про який свого часу писав видатний поет, наш земляк Олександр Олесь. Він, отой крик, у всьому. Він у документах.

З виступу особистого представника Сталіна по хлібзаготівлі в Харкові Менделя Хатаєвича: «Між нашим режимом і селянством точиться безпощадна війна... Довелося вдатися до голоду, щоб показати їм, хто тут господар. Це обійшлося в мільйони життів, але... ми виграли війну».

Від Храму багатотисячна процесія рушила хресним ходом до тієї розвилки доріг, де в Лебедині відкрито обласний меморіал в пам'ять про замордованих голодом. І тут долинув все той же крик болю з безодні.

Він був у спогадах очевидців — Марії ЮНАШ та Олени ФАЛЬКО. Він чувся у виступах заступника голови облдержадміністрації В. БОРЗУНОВА, літератора Б. ТКАЧЕНКА, голови обласного товариства «Просвіта» В. КАЗБАНА. Він лунав у «Думі про голод», яку створив і виконав кобзар М. МОШИК. Він, той крик із безодні, стояв у плачі скрипок, коли відкривали меморіал, у землі, привезеній зі всіх районів області і всипаній у нішу пам'яті. Він — у паніхиді й освяченні, які проводив отець Варфоломей. Він, той крик із безодні, снував усіх, коли актриса Алла ЛАСТОВЕЦЬКА читала вірш О. Олесь про голод.

Той крик іде й до кожного з

Освячення Меморіалу.

нас, нині суших; дійде й до тих, хто прийде потім, аби пам'ятали, аби не повторили...

З фотоапаратом і блоком у Лебедині 14 серпня побував В. КОНОТОПЕЦЬ.

ЧОМУ МИ ПЕРЕМОГЛИ

Остання, зокрема, вирішена в декоративному плані без зайвої деталізації. Головне тут — особисті переживання хлопчика, який радіє поверненню тата з війни. На картинах же М. П. Глуценка, В. Р. Ефіменка, М. О. Донцова, О. В. Токаревої, О. І. Яловенка, Г. О. Хижняк за допомогою зорових образів, побудованих на враженнях від форм реального світу, вітлені різноманітні нюанси цвітіння землі, її плоди, її добробут і ніжна краса життя, які й покликана захищати людина.

А. КРЕКШИНА,

завідувачка літературної вітальні.

«Дума про голод». Виконує Микола Мошик.

Хресний хід від Воскресенської церкви до Меморіалу.

Другий день народження міста

П'ятдесятіліття звільнення від гітлерівців відсвяткувало наше, тепер уже університетське, місто. До меморіалу Вічної Слави другого вересня вулицею Богдана Хмельницького прийшли в святкових колонах не тільки свої, місцеві, ветерани, а й численні особливо дорогі гості з різних кутків України, інших країн СНД — особливо дороги, бо саме вони у складі 167-ї, 232-ї та 340-ї стрілецьких дивізій визволяли Суми тоді, в 1943 році тобто стояли біля другого дня його народження.

Гостинно зустрічали ветеранів скрізь, де вони побували: і в Троїцькому соборі, і в бібліотеці імені Крупської, і в дитячому парку «Казка», і в Палаці культури СМНВО ім. Фрунзе, і в обласному драматичному театрі, де відбулися урочисті збори громадськості міста, що завершилися святковим концертом. У школах та училищах Сум пройшли в ці дні традиційні уроки мужності — за участю тих, хто приніс у наше місто визволення п'ятдесят років тому. І скрізь панувала атмосфера щирості, товаришкості, приязні, спогадів про героїчне минуле.

І у нас, в університеті, вітали як своїх — В. Д. Якименка, В. Є. Евдокимова, Н. Є. Федорова, В. В. Стрельцова, Л. В. Міщенко й інших — так і прибулих ветеранів. Віншували — в залі засідань, а потім — в літературній вітальні. Були і вересневі квіти, і поздоровчі адреси, і цінні подарунки, і святковий солов'ячий стіл, за яким зібралось понад тридцять ветеранів. З особливою теплотою вітали присутній професора кафедри загальної хімії, ветерана Великої Вітчизняної В. В. Стрельцова, у якого свято визволення співпало з днем народження. А ще були пісні, пісні і музика, а ще — прощальний вальс.

Другий день святкування запам'ятається насамперед відкриттям пам'ятника Сумським дивізіям, що встановлений на вулиці Сумсько-Київських дивізій. А ще мітингом-реквіємом біля меморіалу Слави, який закінчився святковим фейєрверком.

НАЙВАЖЧА РОБОТА, яка випадає на долю людини — війна. Ця рушійна сила, що знищує і творить рук людей, і саму людину, залишається назавжди в пам'яті тих, хто витримав її горнила. А залишившись, оживає в спогадах, які переплавляються в художню літературу, розповіді, картини. Саме останні з них, картини, і можна сьогодні побачити в літературній вітальні, де експонується виставка «Пензлем мужності, краси і добра», приурочена 50-річчю звільнення Сум від німецько-фашистських загарбників.

Представлені тут полотна не показують нам бойових епізодів, епічних битв. Вони й не про те, як саме отримали ми перемогу. Ці твори розкривають перед нами значно важливіше питання — чому ми перемогли. І відповідь цю уважний глядач знайде в картинах П. Д. Козіна «Земляк», С. С. Каплана «Святковий вечір», Р. Р. Домінова «Тато повернувся».

ПАМ'ЯТІ ТОВАРИША

...А життя розсіланим конем по дорогах-долях пролітає. Одних воно підхоплює й проносить стрімголов. Інших — високо підкидає. Когось провозить повагом. Ще когось немилосердно притоптує копитом. А здебільшого все це витворює з одною людиною. І чим більше ти людина, тим сильніше тебе

Адміністрація, студентський профком Сумського державного університету з сумом сповіщають про передчасну смерть цього річного випускника
ГОНЧАРОВА Володимира Анатолійовича
й висловлюють глибоке співчуття близьким, рідним та друзям небіжчика.

життя трусить на дорозі.

Не прослалося воно гаденко й перед Володею, хоча йому виповнилось тільки 22. По суті, ранок життя. Яке він так любив. У яке був безмежно закоханий. Жив відверто й щиро. Може, навіть якось і розхристано, часто-густо не оглядаючись на вчорашній день, а то й не думаючи про завтрашній. Усі, хто його знав, зрозуміють це.

Він любив гори, веселі компанії, сейшени. Був, як прийнято говорити, душею товариства. Коли організувалися поїздки до лісу чи туристичні походи в гори, найпершим питанням усіх учасників було: «А чи їде Вольдемар?» І це не перебільшення. Адже стрункого, з відкритим поглядом юнака в інституті знали майже всі. Хто особисто був знайомий, хто знав ув обличчя, хто — з розповідей. Останні поширювалися до-

сить швидко й почасти перевернуто. Багато чого в ці легенди внесли й ми, товариші. Не хочемо казатися, бо найбільше то були веселощі. А от за все погане, що, можливо, колись, десь, кимось було зроблене чи сказане — доземно прихилиючи коліна, просимо вибачення.

Немає серед нас Володі. Справжнього друга, які так важко відшукуються в шаленому бігові життя. Тринадцятого серпня відлетіла у вирій його душа. Й донині в це важко нам повірити. Ще важче усвідомити, що немає поряд товариша, з яким були ми поряд в одній групі, майже щодня в інституті й поза ним.

А життя розсіланим конем по дорогах-долях пролітає... Тільки вже без Володі... З пам'яттю про нього.

Друзі.

«РЕЗОНАНС»
газета Сумського державного університету
«РЕЗОНАНС»
газета Сумського державного університету

«RESONANCE»
the newspaper of Sum State University

Перший номер газети вийшов у світ 29 жовтня 1991 року.

Регістраційне свідоцтво СМ-054.

Обсяг — 1 друкований аркуш, приведений до 4-х полос формату А-3. Газета видрукувана в Сумській обласній друкарні управління по пресі. Туди й просимо звертатися за приводу якості за телефоном 27-70-80. Замовлення 5328.

Наклад 1500 примірників.

РЕДАКТОР
Володимир
САДІВНИЧИЙ.

КОРЕСПОНДЕНТ
Василь ЧУБУР.
ФОТОГРАФ
Олександр
КОРОЛЬКОВ.

КОРЕКТОР
Ганна ТРЕЙТЯК.
ХУДОЖНИК
Борис МЯКИШЕВ.

Редакційний колектив приймає пожертвування свіжими ідеями, сміливими фактами, досягнутими думками, знятими з печі критичними зауваженнями, солодкими словами.

ЗНАЙТИ
нас можна на четвертому поверсі головного корпусу в кімнаті 409-А.

ПОВОРОТИТИ,
набравши телефонний номер 33-33-26.

НАДІСЛАТИ
листа, написавши адресу: 244007, Суми, вулиця Римського-Корсакова, 2.

ВЕЛЬМИШАНОВІ
редактори та журналісти газет обласного штабу! Коли «передирає» з «Резонансу» — не забудьте платити гонорар нашим співробітникам і авторам.